

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ
Β' ΤΑΞΗ
ΤΜΗΜΑ ΝΕΟΤΕΡΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
(ΕΠΙΛΟΓΗΣ)

Δοκιμή Συγκριτικής Λογοτεχνίας

Κείμενα:

- 1. Jules Laforgue, Η θρηνώδια στη σελήνη της επαρχίας**
- 2. Federico Garcia Lorca, Χωριό**
- 3. Κώστας Καρυωτάκης, Πρέβεζα.**

Θέμα:

Να προσδιορίσετε τα χαρακτηριστικά της επαρχιακής ζωής που περιγράφονται στα τρία ποιήματα. Ποια συναισθήματα εκφράζει ο κάθε ποιητής;

Συμμετέχουν οι μαθητές / μαθήτριες: Ζέρβα Ελένη (B1)
Κοροβέση Μυρτώ (B1)
Κωνσταντίνου Κωνσταντίνα (B2)
Παπαδογιάννης Θάνος (B3)
Παπαχρήστου Εύα (B3)

Επιβλέπουσα: Β. Δημοπούλου δ.φ.
Σχολικό έτος: 2013 – 2014.

Ζυλ Λαφόργκ

Η ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ω! να η Σελήνη φουσκωτή,
σαν ένα ολόγιομο πουγκί.

Μια σάλπιγγα μακριά σημαίνει...
Ο κύριος πάρεδρος διαβαίνει.

Παίζει ένα πιάνο μέσ' στο βράδυ,
μια γάτα τρέχει στο σκοτάδι,

κι αποκοιμείται η επαρχία!...
Με μια στερνή του συγκορδία

το πιάνο κλεί το σκέπασμά του.
Τι ώρα να 'ναι απάνου κάτω;

Τι εξορία, φτωχιά Σελήνη!
Πρέπει να πούμε «τι να γίνει!»

Λοιπόν, Σελήνη – που όλ' οι τόποι
σε καίρουνται όμοια κι όλ' οι άνθρωποι,

του Παρισιού είδες τα οκυρά,
του Μισουρή χτες τα νερά,

της Νορβηγίας τα γαλανά
τα φιορδ. Τους πόλους, τα βοινά..

Καλότυχη, που βλέπεις τώρα,
σ' αυτή την ήσυχη την ώρα,

του γάμου της τη συνοδεία!
Φύγανε, λέει, για τη Σκωτία...

Τι γλέντι, αν πάρει μια φορά
τους στίχους μου στα σοβαρά!

Σελήνη, αλήτισσα κι ωραία,
στον πόνο ας γίνουμε παρέα...

Έχω, ως πεθαίνω, ω θεία βραδιά,
την επαρχία μέσ' στην καρδιά!

Κι είναι η Σελήνη σα γριά
που έχει μπαμπάκια μέσ' στ' αυτιά,

μτφρ. Αριμλία Δασφην
(1881-1941)

ΧΩΡΙΟ

Πάνω στο φαλακρό βουνό
 Ένας σταυρός του Γολγοθά.
 Νερό καθαρό
 κ' εκατόχρονα λιόδεντρα.
 Μές στά δρομάκια
 άνθρωποι καλυμμένοι,
 και στους πύργους άπάνω
 άνεμοδείχτες, που γυρίζουν.
 Πού αιώνια
 γυρίζουν.
 "Ω χωριό χαμένο
 μές στην Άνδαλουσία του θρήνου!

Θάνατος είναι οι κάρτες που χτυπιούνται
 στους μαύρους τοίχους και στά κεραμίδια,
 θάνατος οι γυναίκες που άγαπιούνται
 καθώς νά καθαρίζουν κρεμμύδια.

Θάνατος οι λερói, άσήμαντοι δρόμοι
 με τά λαμπρά, μεγάλα δνόματά τους,
 ό ελαιώνας, γύρω ή θάλασσα, κι ακόμη
 ό ήλιος, θάνατος μέσα στους θανάτους.

Θάνατος ό άστυνόμος που διπλώνει,
 για νά ζυγίσει, μία «έλλιπή» μερίδα,
 θάνατος τά ζουμπούλια στό μπαλκόνι
 κι ό δάσκαλος με την εφημερίδα.

Βάσις, Φρουρά, Έξηκονταρχία Πρεβέζης.
 Τήν Κυριακή θ' άκούσουμε τή μπάντα.
 Έπ'ήρα ένα βιβλιάριο Τραπεζής,
 πρώτη κατάθεσις δραχμαί τριάντα.

Περπατώντας άργά στην προκυμαία,
 «ύπάρχω;» λές, κι ύστερα: «δέν ύπάρχεις!»
 Φτάνει τό κλοίο. Ύψωμένη σημαία.
 Ίσως έρχεται ό κύριος Νομάρχης.

Άν τουλάχιστον, μέσα στους ανθρώπους
 αυτούς, ένας έπέθανε από άηδία...
 Σιωπηλοί, θλιμμένοι, με σεμνούς τρόπους,
 θά διασκεδάσαμε όλοι στην κηδεία.

1. Τελικός τίτλος του ποιήματος (σε αυτόγραφο αντίγραφο που δεν μπόρεσα να δω) φαίνεται πως ήταν: Έπαρχία (βλ. Άπάντα, 1938, σελ. 204), δηλαδή εξέφραζε την αντικειμενικότερη κρίση του εξόριστου ποιητή για την πόλη που είχε τό βαρύ προνόμιο νά τον φιλοξενήσει τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Ίσως δέν έκρινα θεμιτό, χωρίς νά έχω ιδεί τό αντίγραφο εκείνο, νά αλλάξω τόν τίτλο του γνωστότερου ίσως ποιήματος του Καρυωτάκη.

Σχετικά με την γένεση του ποιήματος, άμεσα ενδιαφέρον παρουσιάζει ή άκόλουθη περικοπή έπιστολής του ποιητή προς τόν εξαδέλφό του Θ. Δ. Καρυωτάκη, που γράφηκε στην Πρεβέζα στις 22 Ιουνίου 1928 και δημοσιεύτηκε στην Νέα Έστία, Δ', 88, 15 Αυγούστου 1930, σελ. 882:

«Άκονε τό βαπόρι ήθε σημασιοτολισμένο. Μέγας θόρυβος μέσα στη Νομαρχία, όταν τό είδαμε. Ό κ. Α' Γρεμματούς έπήγαινε δάθε-κειθε άήσυχος. Ποιός είναι μέσα; Ό Νομάρχης; Ό Γεν. Διοικητής ή καμιά άλλη προσωπικότης; Έπιτέλους τώρα εξηκριβώθη ότι του κλοίου έάββαινε ό Σεβασμιότατος Ίωαννίνων (τήν εύχην του νά 'χες). Και τότε έπίσαμε κáλι στη νάρκη μας.

»Αυτά είναι τά νεώτερα της Πρεβέζης. Άλλη είδηση, ή όποία έλπίζω νά σ' ενδιαφέρει εξ ίσου, είναι ότι προχτές ό κ. Ειρηνοδίκης άπήγαγε τήν μερίδα που του έφεραν στό ξενοδοχείο [=έστιατόριο], επειδή τήν ήβρε έλλιπή, άφού τήν έτύλιξε πρώτα σ' ένα καθαρό χαρτί. Τήν έξύγισε στην Άστυνομία, τήν έφερε κáλι, τήν εξέϊπλωσε, τήν έβαλε στό πιάτο του και τήν έφαγε».

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ / ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

1. Ελένη Ζέρβα (Β1)

Στα ποιήματα που μελετάμε, ο κάθε ποιητής παρουσιάζει την επαρχιακή ζωή και την καθημερινότητα από τελείως διαφορετική οπτική γωνία. Επίσης, η φύση προσεγγίζεται κατά βάση από την αρνητική της πλευρά, ως προς τα αισθήματα μοναξιάς, απομόνωσης, κατάθλιψης και απελπισίας που γεννά σταδιακά στους ανθρώπους. Ο Λαφόργκ σε ένα έντονα ειρωνικό και καυστικό, ο Λόρκα σε ένα ψυχρό, αποστασιοποιημένο και θρηνητικό και ο Καρυωτάκης σε ένα απεγνωσμένο και βαρύ ποίημα, χωρίς να επιδιώκουν κάποιο διδακτισμό, προσπαθούν να εκφράσουν τον τρόπο με τον οποίο πνίγει η επαρχία τον καθένα ξεχωριστά.

i) «Η θρηνωδία στη σελήνη της επαρχίας», Ζ. Λαφόργκ

Στο πρώτο ποίημα, ο Λαφόργκ αναφέρεται στην επαρχία και επικεντρώνει την προσοχή του στη ρουτίνα και στη μονοτονία της επαρχιακής ζωής. Στην τρίτη, τέταρτη και πέμπτη στροφή παραθέτει χαρακτηριστικές εικόνες συνηθισμένων και κοινότοπων πραγμάτων, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην στασιμότητα και βραδύτητα της επαρχίας, στον πνευματικό ύπνο και στην καθυστέρηση των εξελίξεων. Ο ποιητής δείχνει να βιώνει ένα έντονο αίσθημα εσωτερικής εξορίας, βαθιάς θλίψης και μελαγχολίας. Κεντρικό μοτίβο του ποιήματος αποτελεί η Σελήνη, στην οποία ο Λαφόργκ απευθύνει το παράπονο και τη στενοχώρια του για την εγκατάλειψή του από κάποια γυναίκα, ενώ παράλληλα εκφράζει και πικρία για την υποτίμηση του έργου του που δεν έχει αναγνωριστεί και καταξιωθεί από κανέναν (ούτε από την αγαπημένη γυναίκα). Καθ' όλη την έκταση του ποιήματος, η Σελήνη χρησιμοποιείται ως σύμβολο απουσίας της ουσιαστικής επικοινωνίας, της επαφής και της πνευματικής κινητικότητας - χαρακτηριστικό της επαρχιακής ζωής. Ως αποτέλεσμα το ποίημα αναδίδει μια ατμόσφαιρα αντιρομαντική και αντιλυρική, που αποδίδεται, εκτός των άλλων στον σκληρό, περιπαικτικό τόνο του ποιητή απέναντι στις στερεότυπες ρομαντικές περιγραφές της Σελήνης (τελευταία στροφή).

ii) «Χωριό», Φ. Γ. Λόρκα

Στο ποίημα αυτό, ο συμβολιστής Λόρκα αναφέρεται στην καθημερινότητα της ισπανικής επαρχίας. Στους πρώτους δύο στίχους τονίζει το βάσανο και το μόχθο των ανθρώπων που ζουν στα χωριά. Στη συνέχεια αποδίδει ορισμένα γνωρίσματα της φύσης στην επαρχία, όπως είναι το καθαρό νερό και τα αιωνόβια λιόδεντρα, ενώ συνεχίζει με μία σύντομη αναδρομή στο παρελθόν. Στη μεγαλύτερη έκτασή του το ποίημα αυτό αποπνέει ψυχρότητα, αποστασιοποίηση και απραξία από μέρους του ποιητή. Ο στίχος «*που αιώνια γυρίζουν*», αντιπροσωπεύει την αιωνιότητα και την ακινησία που κατακλύζουν την ισπανική επαρχία, τη ρουτίνα της αγνής φύσης και την επανάληψη. Στους δύο τελευταίους στίχους, ο Λόρκα δείχνει απελπισία, θλίψη και μελαγχολία για το βουτηγμένο στην καθημερινή ανία χωριό που είναι καταδικασμένο να ζει το επαναλαμβανόμενο.

iii) «Πρέβεζα», Κ. Καρυωτάκης

Στην «Πρέβεζα» του Καρυωτάκη, το τελευταίο από τα τρία ποιήματα, επικρατεί βαρύ και έντονο κλίμα. Η ειρωνεία και η κοφτερή γλώσσα του λειτουργούν ως επίθεση και εναντίωση σε ό,τι τον καταπιέζει, όπως είναι οι μικροαστικές συνήθειες. Σε όλο το ποίημα η πόλη της Πρέβεζας εξισώνεται με το θάνατο, την αηδία και την ανυπαρξία. Η αποστροφή και η αηδία που νιώθει για την ζωή του, αλλά και τους γύρω του οδηγούν τον Καρυωτάκη σε απόγνωση, η οποία εκφράζεται μέσα από αιχμηρά σύμβολα, μεταφορές και σχήματα λόγου. Στο ποίημα αυτό, ο ποιητής παρουσιάζει μία τελείως υποκειμενική και παραμορφωμένη εικόνα της πραγματικότητας, η οποία πηγάζει από την διαταραγμένη ψυχική και σωματική του υγεία. Το μήνυμα που αφήνει να εννοηθεί στο τέλος είναι ότι Πρέβεζα σημαίνει θάνατος, ισχυρισμό τον οποίο ο ποιητής επιβεβαιώνει με τον ίδιο του το θάνατο στην πόλη αυτή.

2. Μυρτώ Κοροβέση (B1)

Τρεις διαφορετικοί ποιητές με τρεις διαφορετικές εθνικότητες, διαφορετικές επιρροές, ερεθίσματα και όμως ένα κοινό στοιχείο στα ποιήματά τους: την απεικόνιση της επαρχιακής ζωής που για κάποιους αποτελεί μια ειδυλλιακή εικόνα της πραγματικότητας, εκφράζει τη γαλήνη και την εσωτερική ηρεμία, μοιάζει με μελωδία ξεγνοιασιάς και ευκαιρία αποστασιοποίησης από τους έντονους, πιεστικούς ρυθμούς της καθημερινότητας. Ή μήπως όχι;

Ο Ζυλ Λαφόργκ, γάλλος ποιητής, εμφανίζεται να μην έχει την ίδια άποψη. Αντιμετωπίζει την επαρχία όχι απλώς ως τόπο απόμακρο από το αστικό κέντρο, αλλά και ως αίσθημα εσωτερικής μοναξιάς. Η επαρχία ως χώρος τον πιέζει, νιώθει να ασφυκτιά, να πνίγεται. Γι αυτόν η επαρχιακή ζωή δεν είναι παρά μία ρουτίνα, μία άκρως συμβατική και κοινότυπη καθημερινότητα. Η επαρχία είναι μέρος κοιμισμένο, που βαδίζει με τους δικούς του ρυθμούς, αποξενωμένο από τον κόσμο, απόλυτα απομονωμένο μέσα στην απεραντοσύνη του σύμπαντος. Για τον ποιητή ταυτίζεται με την εξορία, γεγονός που υποδηλώνει την μοναξιά που αποδίδεται σε αυτή, αλλά και την οδύνη που προκαλείται από την αβάστακτη και μονότονη καθημερινότητα. Η επαρχία για τον Λαφόργκ αποτελεί επίσης σύμβολο, ψυχολογικό σύμβολο της απουσίας ουσιαστικής επαφής με τα πράγματα, σύμβολο της πραγματικότητας που αισθάνεται ότι δεν έχει να του προσφέρει παρά θλίψη. Ακόμη αποδίδει την εσωτερική πραγματικότητα του ποιητή, την υπαρξιακή μοναξιά και τον πνευματικό και ψυχικό του πόνο.

Ο Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα στο ποίημα του «Χωριό» αντιμετωπίζει την επαρχιακή ζωή ως βάσανο. Την παρομοιάζει με σταυρό του Γολγοθά, έναν άλλου είδους πνευματικό πόνο. Ίσως με αυτή την παρομοίωση ο ποιητής επιθυμεί να τονίσει ότι υποχρεώθηκε να πάει εκεί. Για τον Λόρκα η επαρχία είναι ένας τόπος τόσο ακίνητος, τόσο μίζερος, οπισθοδρομικός. Οι άνθρωποι που κατοικούν εκεί φαίνεται να έχουν χάσει κάθε ίχνος αυθεντικότητας στον χαρακτήρα τους, έχουν γίνει μία μάζα μέσα στην ανιαρή καθημερινότητά, έχουν χάσει και οι ίδιοι το νόημα της ύπαρξής τους. Η μιζέρια της επαρχίας γίνεται έκδηλη και τονίζεται η διάρκεια της. Υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει αιώνια. Αυτή η ακινησία, η πλήξη, η ανία εξοργίζει τον ποιητή, ο οποίος υποβολιμαία διαμαρτύρεται. Η αγνή και καθαρή φύση για αυτόν δεν είναι παρά θρήνος.

Τέλος, ο Έλληνας ποιητής της γενιάς του '20, ο φημισμένος Κώστας Καρυωτάκης παρουσιάζει την επαρχιακή ζωή με τρόπο παραστατικότερο, και με περισσότερη ψυχική

οδύνη από τους προαναφερθέντες. Γι' αυτόν η επαρχιακή ζωή στο ποίημά του «Πρέβεζα» δεν είναι απλά εσωτερική μοναξιά ή απομακρυσμένος τόπος. Δεν είναι απλώς ένας θρήνος. Είναι θάνατος! Ο ποιητής με το σύμβολο της επαρχίας εκφράζει την ψυχική του κατάσταση, το μίσος και την απέχθεια για την επαρχία που του προκαλεί αηδία. Μία επαρχία που για τον ίδιο έγινε εξορία, το μέρος του θανάτου του και μάλιστα της αυτοκτονίας του. Απεγνωσμένος από τη ρουτίνα, τη μονοτονία και την κοινοτυπία της επαρχίας συνθέτει ένα ποίημα που ποτέ δεν πρόλαβε ο ίδιος να εκδώσει. Γι' αυτόν το θέαμα του δασκάλου με την εφημερίδα και των λουλουδιών που ανθίζουν στο μπαλκόνι, σκηνές φρικτά όμοιες μέρα με τη μέρα, είναι θάνατος! Η επαρχιακή ζωή, οι υποκριτές κάτοικοι, τα ηχηρά ονόματα δρόμων, που όμως είναι ασήμαντοι, τον κάνουν να αναρωτιέται αν ο ίδιος υπάρχει. Και έπειτα δίδεται η απάντηση: «δεν υπάρχω». Αξίζει, λοιπόν, γι' αυτόν να πεθάνει κάποιος από την αηδία του για την επαρχιακή ζωή και όλους τους συντελεστές της. Ίσως μήνυμα επικειμένου θανάτου...

Παρατηρούμε, επομένως, ότι κοινό σημείο αναφοράς και στα τρία ποιήματα αποτελεί η επαρχιακή ζωή. Μία ζωή που προβάλλεται και από τους τρεις συγγραφείς, με ξεχωριστό τρόπο στο κάθε ποίημα, ως μία οδυνηρή κατάσταση που επιφέρει αίσθηση ασφυξίας και ψυχικό πόνο.

3. Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου (B2)

Χαρακτηριστικά Επαρχιακής Ζωής:

Ο Λαφόργκ στο ποίημά του «*Η θρηνωδία στη Σελήνη της επαρχίας*» εκφράζει έντονα την ειρωνεία του προς την επαρχιακή ζωή. Παράλληλα, έντονη είναι και η αίσθηση της ρουτίνας που την διατρέχει στο ποίημα. Η κοινοτοπία αναδεικνύει την μονοτονία της. Ο ποιητής απευθύνει παραπόνα στην σελήνη που μπορεί να ξεφεύγει από την επαρχία, σε αντίθεση με τον ίδιο που αισθάνεται «φυλακισμένος». Οι υπόλοιπες εικόνες είναι οι συνηθισμένες εικόνες μια κοινωνίας καθυστερημένης. Γενικά, στο ποίημα επικρατούν η πικρία και η μελαγχολία και υπάρχει έντονο το συναίσθημα της εξορίας από την πλευρά του ποιητή.

Ο Λόρκα, έχοντας γράψει το ποίημα «*Χωριό*» ένα ποίημα με παρόμοιο περιεχόμενο, αλλά - όπως φαίνεται ήδη από τον τίτλο - σε διαφορετικό ύφος, εκφράζει και αυτός έννοιες, όπως η ακινησία, η αιωνιότητα και η ρουτίνα. Ενώ ο ίδιος βρίσκεται σε ένα αγνό και καθαρό περιβάλλον, αισθάνεται να βασανίζεται. Θεωρεί ακίνητη, τελματωμένη την ζωή σε ένα τέτοιο μέρος. Τέλος, προσδίδει αρνητική σημασία σε συγκεκριμένες έννοιες (π.χ. η παλαιότητα, η απομόνωση κ.ά.) χρησιμοποιώντας επίθετα, όπως *φαλακρό, εκατόχρονα, αιώνια, χαμένο*. Η έκφραση δε που ολοκληρώνει ο ποιητής το ποίημα του, η «*Ανδαλουσία του θρήνου*» κορυφώνει το ποίημα και του προσδίδει τεράστια μελαγχολία.

Τέλος, το τελευταίο ποίημα, η «*Πρέβεζα*» του Καρυωτάκη, ίσως υιοθετεί το πιο έντονα μελαγχολικό ύφος σε σχέση με τα άλλα δύο. Όντας ένα από τα τελευταία ποιήματα που έγραψε πριν αυτοκτονήσει, αποδίδει παντού τον θάνατο, όπως παντού τον θάνατο έβλεπε και ο ποιητής του. Ακόμα και πράγματα που μπορούν να φέρουν χαρά στους ανθρώπους, όπως ο ήλιος και η θάλασσα, εκείνος τα βλέπει ως ισοδύναμα του θανάτου. Επιπλέον, και σε αυτό το τμήμα διαφαίνεται η ειρωνεία προς την καθημερινότητα της επαρχίας: θεωρεί πως ακόμη και κηδεία να γινόταν, θα χαιρόνταν όλοι, εφόσον θα ξέφευγαν από την ρουτίνα. Ακόμα και αυτό δείχνει την ειρωνεία του προς τον θάνατο. Τέλος, ίσως μια από τις λίγες θεματικές διαφορές προς τα άλλα δύο ποιήματα είναι η πικρή

ειρωνεία και ο σαρκασμός προς τα πρόσωπα της επαρχίας περισσότερο και όχι προς την επαρχία αυτή καθ' αυτή.

Συναισθήματα που εκφράζει ο κάθε ποιητής:

Τα συναισθήματα που εκφράζει ο οποιοσδήποτε ποιητής σε οποιοδήποτε ποίημα και το ύφος είναι κάποια ουσιαστικά στοιχεία που διαφοροποιούν τα ποιήματα μεταξύ τους, ακόμα και αυτά του ίδιου θέματος. Συγκεκριμένα, στο ποίημα του Λαφόργκ τα συναισθήματα που εμφανίζονται είναι αυτά της ανίας και της μελαγχολίας. Διαφαίνονται έντονα η ειρωνεία και ο σαρκασμός, ενώ το ποίημα είναι αντιρομαντικό. Ο ποιητής εκφράζει παράπονα. Τέλος, ένα ακόμη συναίσθημα είναι η λύπη- πικρία του ποιητή λόγω απώλειας του αγαπημένου προσώπου.

Ο Λόρκα, κινείται στα ίδια συναισθηματικά πλαίσια και εκφράζει την ακινησία, τη βαρεμάρα, τη ρουτίνα, ενώ ο θρήνος δεν υπολείπεται.

Τέλος, ο Καρυωτάκης αποδίδει έντονα την δυστυχία, τη μελαγχολία, το δράμα. Ο ποιητής έχει τάσεις αυτοκτονικές. Μηδενίζει τα πάντα, ενώ δεν διστάζει να ειρωνευτεί και να σαρκάσει, όταν το θεωρεί ταιριαστό.

4. Θάνος Παπαδογιάννης (B3)

Σύμφωνα με τον Laforgue στο ποίημα του *“Η Θρηνωδία στη Σελήνη της Επαρχίας”*, η επαρχιακή ζωή είναι βαρετή και μονότονη, ενώ η κοινωνία φαίνεται σαν αποκοιμισμένη και σαν μία κλειστή και μικρή περιοχή, όπου περιβάλλεται από έναν ανοικτό και μεγάλο κόσμο. Αυτή η περιοχή μένει στάσιμη, χωρίς κάποιο ουσιαστικό νέο ή κάποια είδηση, σε αντίθεση με τον απέραντο κόσμο με τη ροή των ειδήσεων και την εξέλιξη των πραγμάτων.

Ακόμα, ο Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα στο ποίημα του *“Χωριό”* παρουσιάζει την επαρχιακή ζωή ως ανυπόφορη. Η επαρχία φαίνεται και εδώ μονότονη, με τα πάντα να έχουν μία συγκεκριμένη σειρά και κάθε μέρα να επαναλαμβάνεται, χωρίς κάτι νέο, (π.χ. ένα συμβάν) να σπάει τη μιζέρια και τη θλίψη της, παρά το γεγονός ότι βρίσκεται στη φύση, δηλαδή στον τόπο της απόλυτης ελευθερίας. Από την άλλη μεριά, ο ίδιος ο ποιητής επισημαίνει την αγνότητα και την ωραιότητα της φύσης.

Επίσης, ο Κώστας Καρυωτάκης, ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες σύγχρονους ποιητές, παρομοιάζει τις απλές καθημερινές σκηνές της επαρχίας - π.χ. τα ζουμπούλια στο μπαλκόνι - με θάνατο. Είναι όλα τόσο βαρετά, τόσο μίζερα, τόσο επαναλαμβανόμενα! Κάθε τι γίνεται πάντα στην ώρα του, με ακριβώς τον ίδιο τρόπο, και του προκαλεί ψυχική οδύνη.

Τέλος, τόσο ο Λαφόργκ, όσο και ο Λόρκα και ο Καρυωτάκης μιλάνε μέσα από τα ποιήματά τους για την επαρχιακή ζωή με ξεχωριστό τρόπο ο καθένας, ως μια ζωή βαρετή, μονότονη και απωθητική. Ο Λαφόργκ νιώθει πολύ έντονη την αίσθηση της μοναξιάς και της εξορίας, αφού η επαρχία του δίνει μόνο οδύνη και θλίψη. Η ρουτίνα και η κοινοτοπία συμβάλλουν στη λύπη του λόγω και των προσωπικών του προβλημάτων. Ο Λόρκα νιώθει στεναχώρια για τους ανθρώπους που ζουν εκεί, αφού δεν είναι πλέον αυθεντικοί και έχουν χαθεί στη μίζερη καθημερινότητα τους, η οποία παίρνει τις διαστάσεις του αιώνιου. Τέλος, ο Καρυωτάκης στην *“Πρέβεζα”* γράφει γι' αυτή την πόλη με πολύ έντονο τρόπο, που φαίνεται σαν να τη μισεί. Μισεί το κάθε τι σε αυτή την πόλη, Απεχθάνεται τη ρουτίνα της και λόγω αυτής (και όχι μόνο) βιώνει απόγνωση και μοιάζει εγκλωβισμένος. Όλα ισοδυναμούν με το σκοτάδι και το θάνατο.

5. Παπαχρήστου Εύα (B3)

Ο Jules Laforgue, στο ποίημά του *“Η Θρηνωδία στη Σελήνη της Επαρχίας”* επιχειρεί να καταδείξει τη ρηχότητα και τη μονοτονία της επαρχιακής ζωής, εκφράζοντας, αρχικά, την αποστροφή του προς τα άνευ περιεχομένου επαρχιακά αξιώματα και τη βαρύτητα που εσφαλμένα τους αποδίδεται. Παράλληλα παρουσιάζοντας συνήθειες, φευγαλέες εικόνες (*“Παίζει ένα πιάνο μεσ’ στο βράδυ, μια γάτα τρέχει στο σκοτάδι”, “Τι ώρα να’ ναι απάνου κάτου”*), ενδεικτικές της επαρχιακής καθημερινότητας, υπογραμμίζει τη μονοτονία και την κοινοτοπία που τη χαρακτηρίζουν. Ταυτόχρονα, στο ποίημα η κοινωνία φαίνεται εξίσου απλοϊκή, αποχαυνωμένη και απροβλημάτιστη μπροστά στην κενότητα του βίου της, ενώ συγκρινόμενη με την ποικιλομορφία του κόσμου, η επαρχία φαντάζει περιορισμένη τόσο όσον αφορά στο χώρο όσο και στις δυνατότητες που προσφέρει. Ο ποιητής διάκειται ειρωνικά προς τις καταστάσεις που περιγράφει, ενώ απόλυτα διακριτές καθίστανται εξίσου και η μοναξιά, η μελαγχολία και η πικρία του, οι οποίες πηγάζουν τόσο από την παραμονή του στην επαρχία, όσο και από την απόρριψη που πιθανότατα βίωσε από την αγαπημένη του.

Σε παρόμοιο πνεύμα ως προς το περιεχόμενο, ο F. G. Lorca καταδεικνύει την αιωνιότητα και την ακινησία ως έννοιες συνυφασμένες με τη συνήθη επαρχιακή ζωή, εκδηλώνοντας, ωστόσο, τον θαυμασμό του προς την αγνότητα της φύσης. Τέλος, ως γνώρισμα της κοινωνίας, ο Lorca επισημαίνει τα βάσανα και την ανένη δυστυχία στην ιστορική τους διάσταση.

Χαρακτηριστικά της επαρχιακής ζωής, όπως αποδίδονται μέσω του ποιήματος *“Πρέβεζα”* του Κ. Γ. Καρυωτάκη, είναι η κυριαρχία της φύσης στο τοπίο, καθώς και η ρηχότητα των τυπικών συνηθειών. Ειδικότερα, ο ποιητής τονίζει την απλοϊκότητα και την κενότητα των επαναλαμβανόμενων σκηνών, οι οποίες οδηγούν τον ίδιο στο αίσθημα της ανυπαρξίας. Από την άλλη πλευρά, οι άνθρωποι της επαρχίας παρουσιάζονται λιγότερο ανυποψίαστοι και περισσότερο ποταποί και αλαζόνες, εφόσον αδυνατούν να αντιληφθούν ότι η ζωή τους στερείται νοήματος, ενώ επιζητούν διαφυγή από την πλήξη με ανόητες ενέργειες. Η έντονη δυσαρέσκεια του ποιητή προς όλα αυτά παίρνει τη μορφή σαρκασμού και η επανάληψη της φράσης *“Θάνατος...”* φανερώνει την ψυχική ανισορροπία στην οποία έχει περιέλθει λόγω της παραμονής του στην επαρχία.